

Arrest

nr. 274 645 van 27 juni 2022
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 februari 2020 kennelijk ongegrond bevonden.

Op 10 maart 2020 dient verzoeker een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 7 mei 2020 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CGVS stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), hetgeen wordt verworpen bij arrest nr. 241 723 van 30 september 2020. Tegen de beslissing van de gemachtigde stelt verzoeker ook een beroep in bij de Raad. De Raad vernietigt de beslissing bij arrest nr. 243 116 van 27 oktober 2020.

Op 10 november 2020 verklaart de gemachtigde verzoekers verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing stelt verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 251 897 van 30 maart 2021.

Op 25 november 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht bij aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : T. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...) 1958 .

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 30/09/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Hij voert aan dat de bestreden beslissing aan de post is overhandigd op 1 december 2020, waardoor de beroepstermijn begint te lopen op 4 december 2020. Volgens de gemachtigde is de laatst nuttige dag voor het indienen van het huidige verzoekschrift “05.12.2020” terwijl het beroep is ingediend op “30.03.2020”.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing bij aangetekende schrijven aan verzoeker is verzonden. De beroepstermijn waarvan sprake is in artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet, zijnde dertig dagen, begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op de dag waarop de aangetekende brief aan de postdiensten is overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst (conform artikel 39/57, §2, 2° van de vreemdelingenwet). Verweerder voert aan dat de aangetekende brief op 1 december 2020 aan de postdiensten is overhandigd, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker. Dit betekent dat de beroepstermijn van dertig dagen in principe op 4 december 2020 begint te lopen. De laatst nuttige dag om een beroep tegen deze beslissing in te stellen, is dus 4 januari 2021. De Raad stelt evenwel vast dat het beroep slechts op 30 maart 2022 is ingediend.

Verweerder voert aan dat de bestreden beslissing aangetekend is verzonden naar de gekozen woonplaats van verzoeker. Conform artikel 51/2, vijfde lid van de vreemdelingenwet is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene wordt verstuurd bij een ter post aangetekende zending. Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan het CGVS, alsook aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Verweerder besluit dat de kennisgeving die is verstuurd naar de gekozen woonplaats van verzoeker dus geldig is, gezien verzoeker zijn adreswijziging niet per aangetekende zending heeft meegedeeld aan de gemachtigde.

De Raad merkt echter op dat de beslissing van de gemachtigde van 10 november 2020 waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoeker met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart, naar een ander adres is verstuurd dan de plaats die wordt vermeld als 'gekozen woonplaats' bij de kennisgeving van de huidige bestreden beslissing. Gezien de bestreden beslissing is genomen op 25 november 2020 en aan de postdiensten is overhandigd op 1 december 2020, kan verweerder moeilijk voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de wijziging van de gekozen woonplaats van verzoeker nu duidelijk blijkt dat hij zelf enkele weken voordien een andere beslissing heeft verstuurd naar diens nieuwe woonplaats. Daarenboven wordt in de evaluatienota die op 25 november 2020 in het kader van de huidige bestreden beslissing is opgesteld, en waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van verweerder inzake verzoekers verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de beslissing die door verweerder zelf aan het nieuwe adres van verzoeker is verstuurd.

Het staat aldus vast dat de kennisgeving van de bestreden beslissing verzoeker niet heeft bereikt. Verzoeker voert aan dat hij slechts kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing op 4 maart 2022. Het beroep wordt ontvankelijk verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 52/3, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"A. IN RECHTE

Volgens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980, "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten".

Artikel 52/3 §1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat : "De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de

behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

“Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. “Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden”.

Artikel 62 §2 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten”.

Volgens artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

De wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten, stelt in haar artikel 2 dat de administratieve akten van de administratieve overheden bedoeld in het artikel 1 het voorwerp moeten zijn van een formele motivatie.

In overeenstemming met het artikel 3 van de wet van 29.07.1991, bestaat de geëiste motivatie in de aanduiding in de akte van de consideraties van recht en feit.

De motivatie moet adequaat, precies en pertinent zijn, ttz. aan de feiten beantwoorden en in geen enkel geval een eenvoudige motivatie van subjectieve appreciatie zijn (E.C. 07.06.1995, nr. 53.583; C.E. 05.07.1995, nr. 54.317; C.E. 07.09.1995, nr. 55.056; C.E. 16.01.1996, nr. 57.531).

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (Artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

1. “Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

B. IN FEITEN

In dit geval, de beslissing van de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dd. 25.11.2020, beantwoordt niet aan de noodzakelijke eisen door de voornoemde disposities.

- 1) De Belgische Staat baseert bijlage 13quinquies op artikel 52/3 §1 van de wet van 15.12.1980.

Terwijl het een stereotype motivatie is; wat neerkomt op een gebrek aan motivatie.

In arrest nr. 265 824 van 21.12.2021 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop gewezen dat:

“À ce sujet, le Conseil rappelle tout d’abord que l’article 20 de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 19 janvier 2012) a inséré, dans la loi du 15 décembre 1980, un article 74/13, libellé comme suit : « Lors de la prise d’une décision d’éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l’intérêt supérieur de l’enfant, de la vie familiale, et de l’état de santé du ressortissant d’un pays tiers concerné ».

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans les cas prévus à l'article 52/3 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

« Le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. A cet égard, le Conseil d'Etat a déjà jugé que « Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire n'est pas un acte dénué d'effets juridiques et que l'étranger auquel il est adressé, est effectivement tenu de quitter la Belgique, la partie requérante doit veiller à ce que cet acte ne porte pas atteinte aux droits fondamentaux de l'étranger avant de l'adopter et non seulement en cas d'exécution forcée d'une mesure d'éloignement » (C.E., 4 juin 2015, n° 231.443).

« Partant, l'argumentation susmentionnée est inopérante dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ».

a) De Belgische Staat heeft vóór de kennisgeving van bijlage 13quinquies geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, en in het bijzonder zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker lijdt aan longkanker, die in juni 2020 terugkeerde.

Hij wordt regelmatig gezien in het medisch centrum La Bulle d'Air te Verviers voor kinesithérapie en medische verzorging.

Verzoeker raadpleegt ook regelmatig dokter O. G. (...), afdeling pulmonologie van het CHR van Verviers.

Waar de Belgische Staat niet omheen kan, er werd inderdaad een aanvraag voor een verblijfsvergunning om medische redenen ingediend op 03.03.2020.

Dit verzoek werd weliswaar ongegrond verklaard op 07.05.2020 en 10.11.2020.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, noch zijn huidige medische behandeling in België, zijn door de Belgische Staat niet betwist twijfelachtig.

De Belgische Staat heeft de beslissing genomen waartegen beroep is aangetekend zonder eerst de gezondheidstoestand van verzoeker in overweging te nemen; toen hij naar behoren werd geïnformeerd.

b) Met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet ook rekening worden gehouden.

De Raad van State overwoog in een arrest 239.259 dd. 28.09.2017 dat : “ Il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme » (CE, 239.259, 28.09.2017).

De Belgische Staat heeft de situatie van verzoeker op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet echt onderzocht.

c) De Belgische Staat hield geen rekening met het privéleven van verzoeker, in de zin van artikel 8 EVRM

Verzoeker woont sinds november 2019 in België. Hij geniet de steun van vrienden en kennissen, met name op sociaal en medisch vlak.

De beslissing is niet voldoende gemotiveerd.

De enkele grond ontleend aan schending van de artikelen 7, 52/3, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de kennelijke beoordelingsfout, is gefundeerd.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Voor wat betreft de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat een loutere vermelding van de beginselen van behoorlijk bestuur niet voldoende is om van een middel in de zin van artikel 39/69 van de vreemdelingenwet te kunnen spreken. Verder zet verzoeker niet uiteen op welke wijze artikel 52/3 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Daarnaast bevat de beslissing tevens een motivering waarom verzoeker slechts een termijn van zes dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten, met name omdat zijn verzoek om internationale bescherming als onderdaan van een derde land kennelijk ongegrond wordt beschouwd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Volgens verzoeker is er geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn gezondheidstoestand. Hij lijdt immers aan longkanker sinds juni 2020. Hij voert aan dat hij regelmatig een behandeling krijgt in een medisch centrum in Verviers. In het licht van deze diagnose heeft verzoeker tevens een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, die definitief ongegrond is verklaard bij arrest nr. 251 897 van 30 maart 2021 van de Raad.

Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. In het administratief dossier bevindt zich een evaluatienota in het licht van artikel 74/13 van 25 november 2020. Deze nota luidt als volgt:

“Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.13/01/2020) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.13/01/2020) een meerderjarige zoon ergens in Europa te hebben, maar hij maakt geen deel uit van het kerngezin.

Gezondheidstoestand : In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Derhalve

- 1) *Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) *Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is het niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."*

In de evaluatienota wordt verwezen naar de verblijfsaanvraag die verzoeker indiende met toepassing van 9ter van de vreemdelingenwet, die op haar beurt is gebaseerd op verzoekers problematische gezondheidstoestand. De gemachtigde oordeelt dat deze verblijfsaanvraag inmiddels negatief is afgesloten, hetgeen impliceert dat het niet is bewezen dat verzoeker bij een terugkeer naar Georgië een risico loopt om te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Zijn problematische gezondheidstoestand verhindert met andere woorden niet dat hij kan terugkeren naar Georgië. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand, nu de bovenvermelde evaluatienota het tegendeel bewijst.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een stereotiepe motivatie betreft. De Raad herhaalt dat uit de bovenvermelde evaluatienota duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de concrete, individuele elementen van de zaak. Daarnaast motiveert verweerder concreet waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, namelijk omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, en waarom de uitvoeringstermijn ervan tot zes dagen wordt beperkt. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Tenslotte voert verzoeker een schending van het recht op eerbiediging van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De Raad bemerkt dat de vreemdeling die een schending van het recht op eerbiediging van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker zich *in casu* beperkt tot vage en algemene beweringen omtrent een sociaal leven in België, die op geen enkele wijze worden ondersteund door enige bewijsstukken. Verzoeker maakt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België niet aannemelijk, waardoor er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorhanden kan zijn.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN